

V
ŠTYRIA BAVIČI A PES
IGOR ADAMEC

Dixit

Štyria baviči a pes sú ľahkým letným čítaním,
vhodným najmä k vode.

A preto túto knihu venujem všetkým tým,
ktorí celé leto preležia na plážach a kúpaliskách.

ŠTYRIA BAVIČI A PES
IGOR ADAMEC

Autor textu © Igor Adamec, 2023

Ilustrácie © Ivan Popovič, 2023

DTP a obálka © Matúš Chalupa, 2023

Jazyková korektúra: Monika Ticová

Vydalo Vydavateľstvo Dixit, s. r. o., 2023, www.dixit.sk

ISBN: 978-80-89662-52-4

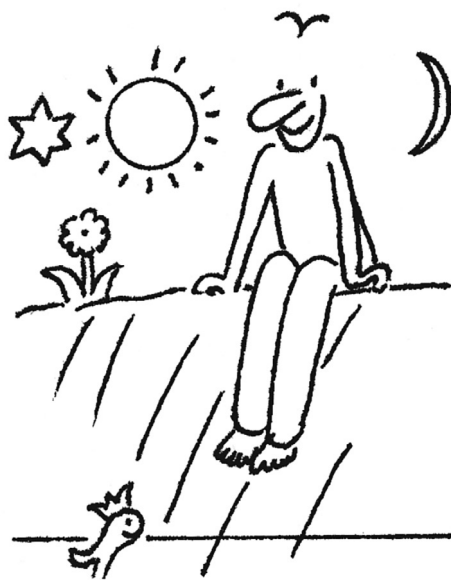
Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná
ani šírená v žiadnej forme ani žiadnymi prostriedkami
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Motto:

Ak cítiš smútok, žiješ minulosťou.
Ak cítiš úzkosť, žiješ budúcnosťou.
Tu a teraz je pokoj a mier.

Stará indiánska múdrosť

Úvod

Inžinier Šulc sedel vo svojej kancelárii, hľadel do počítača a pracoval. Ak by sa niekto spýtal, že na čom, sám by mu s istou mierou nadhľadu odpovedal, že na všetkom. Inžinier Šulc bol majstrom svojho remesla. Riadil veci bezchybne, presne a bez emócií. Nemal manažérske slabosti. Nejazdil na drahom aute, nechodil lyžovať do Kanady, nehral golf. Iba pracoval. Šesť dní do týždňa. Ten siedmy oddychoval. Sedával nad horizontom a díval sa na svet. Kochal sa tou krásou, čo naprojektoval. Opájal sa dielom. A keď sa mu náhodou niečo znepáčilo, šmahom ruky to prerobil.

Ale takí už sú projektanti. Rysujú, rátajú, potom zistia, že sa prerátali, a tak projekt pokrčia, zhodia zo stola a pracujú odznova.

EXPOZÍCIA

-Mikuláš-

Bratislava 5. apríla 7:00 – 14:00

|.

Bratislava 5. apríla 7:30
Mikiho spálňa

O chvíľu sa narodím. Nevieam, či sa mám tešiť... Lenže narodiť sa musím. Zmeniť to nedokážem. Lebo už som. To, že som, nezáležalo na mne. Vlastne ani neviem, ako som sa stal.

Počiatok jestvovania mi nie je jasný. A ešte pár rokov po narodení nebude. Ale raz ho pochopím. Určite. Zmysel jestvovania nepochopím nikdy.

O chvíľu sa narodím. Tak sa teda chystám. Na cestu si beriem veľa očakávaní, nejaké ideály, pevné zdravie a DNA. V nej mám napísané, aký budem. Výška, váha, farba očí, zdravie...

Ako v technickom preukaze.

Balím sa na cestu a ani neviem, či bude dlhá alebo krátka. Mám so sebou všetko potrebné. Dve nohy,

dve ruky, desať prstov a ďalších desať prstov... Zuby. Ježiši! Veď ja nemám zuby. A v DNA ich mám sľúbené. Prečo sa toto musí stať práve mne? Ja chcem zuby!!!

Mama vraví, že ma vonku čaká veľa príbuzných. Rozpráva mi o tom po večeroch. Teda, ona sa prihovára vlastnému bruchu, lenže v ňom som ja, budúci tvor. Počujem jej hlas, preto mamu určite spoznám. Vraj sa na mňa teší. Aspoň tak tvrdí. Ale veď je to mama. Čudoval by som sa, keby sa netešila. Údajne sa na mňa teší aj otec. Toho zatiaľ nepoznám. S bruchom nekomunikuje. Pragmatik jeden.

Ktovie aká je mama? O sebe nehovorí. Pekná, mladá, usmievavá a nekonečne láskavá. Presne takú mamu by som chcel.

Hm... Najprv jej dám poriadne zabrať. Už o chvíľu. Nezávidím jej. Natrápi sa, kým sa narodím. Budem sa rodiť pomaly a dlho. A budem ju riadne bolieť. Pardón! Neviem sa narodiť hneď. Nemám s tým žiadne skúsenosti. Ešte nikdy som sa nerodil.

Tak, poďme na to. Mamička moja, drž mi palce...
A poriadne tlač!

Bratislava 5. apríla 8:00
Mikiho spálňa

Mikuláš otvoril oko. Chvíľu mu trvalo, kým zistil, kde je. Až potom otvoril aj to druhé. Leží doma v perinách. To je také nedôstojné stratiť orientáciu vo vlastnej posteli!

Sen o tom, že sa zajtra narodí, sa mu vracia pravidelne každý mesiac. Ako menštruácia. A prináša so sebou podobné vedľajšie príznaky. Napríklad kŕče. Mentálne. Až ho skrúca, keď si na ten sen spomenie.

Hmm. Zajtra sa narodím... To je čo za glupocinu? Narodil sa predsa dávno. Ak si dobre pamätá, tak pred polstoročím... Takmer! Je to síce o niečo viac ako polstoročie, ale na detailoch v tejto chvíli nezáleží. Keby sa mu radšej snívali nejaké prasačiny. Kedysi mával pravidelne sen, že stojí na javisku

úplne cudzieho divadla, s úplne cudzími kolegami a má hrať neznámu inscenáciu. Nevie text, nepozná situácie a z hľadiska na neho škodoradnostne zíza šesťsto divákov. Tisícdivesto očí. To je dosť. Vždy sa prebudil spotený a na smrť vystrašený. Nikdy sa nedozvedel, v akomže divadle to mal vlastne účinkovať. Keď v skutočnom živote hrávať prestal, tak sa sen, na konci ktorého ho riaditeľ divadla potupne vyhadzoval, stratil.

Jejdanenky riaditeľ... Veď dnes je pohreb! Vyskočil z postele a utekal do kúpeľne, kde mu viselo sako s diárom. Otvoril si kalendár, aby sa presvedčil, že pamäť je to jediné, čo mu zostalo.

Správne, obrad je o jedenástej. Zomrel bývalý direktor televízie Stano Jablonský. Za jeho pontifikátu sa im s Macom darilo. Zvlášťne. Na Maca si už dávno nespomenul. Pritom to býval jeho najbližší kolega...

Takže dnes má Stanko funus. Mikuláš si pomaly a dôstojne obliekol snehobielu košeľu, čierny oblek, preleštil si poltopánky, čo, pravda, mohol urobiť skôr, lebo si krémom na obuv zašpinil manžetu. Čert ber košeľu. Veď hádam ďalší pohreb nebude tak skoro. Aj keď... Vek je vysoký a číslo nepustí. Kamaráti začnú chradnúť a čistá biela košielka sa zíde. Nič.

Vybaví Jabloňáka a odnesie oblečenie do čistiarne.
Pre všetky prípady.

Ešte sa trošičku pred zrkadlom prečeše, tááák,
a vyrazí.

Pôjde elinou a pod mostom presadne na tridsať-
sedmičku. Zvyšok cesty prejde peši.

Lenže ako to už v Bratislave chodí, električku ne-
stihol a ďalšia vynechala. S najväčšou pravdepodob-
nosťou pohreb zmešká.

A čo? Príde, kedy príde. Obsah pozná. Aj výsledok.

Keď nejde o život, nejde vlastne o nič.

A v krematóriu to platí dvakrát!

Bratislava 5. apríla 11:25
Krematórium

Ledva stihol koniec. Do obradnej siene sa vkradol tesne pred záverom. Ľudia už stáli. Z reproduktorov tieklo Mozartovo Requiem a on nič nevidel. Len tušil, že truhla s telom zosnulého už zrejme klesá. Rakva so Stankom Jablonským – najväčším televíznym riaditeľom, aký kedy po Slovensku chodil. Cítil to, lebo requiem mohutnelo. Stano sa prepadal do hlbín, kde blčal oheň a spaľoval lumpov. Ako v Danteho Božskej komédii. Presne ako tam.

„Peklo na zemi je toto krematórium,“ povedal si Mikuláš a radšej vyšiel pred budovu. Tam v pokoji počká na nejakých známych. Istotne sú prítomní mnohí bývalí kolegovia. Tony bývalých kolegov. Redaktori, kameramani, moderátori, komici aj tragédi,

rosničky, starý manažment, technici, no jednoducho všetci, ktorí patrili do Mikulášovho obdobia konjunktúry. V tom prípade by tu mal byť aj Maco. Prečo si na neho zasa spomenul?

Miki si zapálil cigaretu. Po chvíli sa z krematória vyšuchtal akýsi starší pán. Taký tuctový týpek v klobúku. Až ho mal Miki chuť pozdraviť – Práci česť. Zato ten dedulo sa prihovoral ako prvý: „Pozdrav pánboh, otec.“

Čo to je, toto? Čo si ten strýco o sebe myslí? Aký som mu ja otec?

Zahľadel sa na schátralú postavičku, ale asi sa zotváril rozpačito, lebo starý pán pokračoval. „Čo ma nepoznáš, dilino?“

„Mal by som?“

Muž si zložil klobúk a pretrel vreckovkou pleš. „Veru mal. V dvetisíc piatom som bol ako hosť v tej tvojej šou. Ale je pravda, že odvtedy sme sa nevideli.“ Potom si zložil aj silné dioptrické okuliare a spýtal sa: „A teraz?“

„Híííííííí, Blažo! Ty si kedy takto spustol? Úprimne, stavec, nedivil by som sa, keby dnes spoločňovali teba a nie Jabložáka. Ako sa máš?“

„Na riť, ale dobre to znášam.“

Miki sa zlomyseľne zaškeril.

„Ja sa z teba zmyším. A toto sa ti kedy stalo? Šak, pokiaľ viem, tak si sa narodil ako pomerne mladý človek! Či? Ale vážne, veď ty si bol vždy najkrajší muž šoubiznisu. Taký podkarpatský Alain Delon. Teda, kým si mal vlasy. Sorry starý.“

„Prestal som piť.“

„A to ťa tak zničilo?“

Starší pán sa zatváril ubolene.

„Musel som. Aspoň podľa doktora. Ľadviny.“

„Čo s nimi? Aj ja mám ľadviny. Dokonca dve,“ pripomenul Miki.

„A ešte pečeň.“

„Fíha? Ani tá ti nefunguje?“

„A aby toho nebolo málo, tak mi neslúži ani srdce, ani žalúdok. A najhoršie je, že mám vysoký tlak. Tak som zaštopľoval fľašu a tri roky som sa chľastu ani nedotkol. A potom som sa raz ráno pozrel do zrkadla, zľakol som sa sám seba a povedal som si: Blažo, ty rob so sebou voľačo, lebo umrieš triezvy. A rovno som si nalial.“

Mikuláš sa zrejme znovu zatváril neurčito, preto Blažo hneď dodal: „A už som neprestal.“

„Hmm... a aspoň pomohlo?“

„Nie, veď preto slopem.“

„Hlavne, že si spokojný.“

„Práveže nie som, Miki. Starí sme. To je celý problém,“ zhodnotil stav vecí Blažo a vzdychol si: „Dávno nie sme to, čo sme bývali.“

„Ale hovno. Ja som stále ten istý Mikuláš Karas ako za mlada.“

„Nie sme už populárni,“ zaprotestoval Blažo.

„To je naša tragédia. Ja keď som kedysi vyšiel na ulicu, Mikinko môj, tak si všetky ženy sveta trhali vlasy a vrhali sa mi pod nohy. Pamätáš?“

„No vidíš. Baby si trhali vlasy a ty ich nemáš. Ale pamätám si aj to, ako ťa všetky, čo s tebou pobudli dlhšie ako jednu noc, opúšťali, lebo si bol neznesiteľný.“

Miki si pripálil ďalšiu cigaretu a Blažo na ňu lačne pozrel.

„To si už nepamätám. Ponúkni aj mňa.“

„Nepamätáš, lebo nechceš.“

„Nie, lebo mám cukrovku a z toho človek blbne.“

„To z tých tvojich sladkých seriálov máš cukrovku. Tu máš, vezmi si. Ale len jednu! Fajčenie takým ako ty škodí!“

Blažo si z plných pľúc potiahol. Chytil záchvat kašľa, na konci ktorého si odporne odplul. Potom vytiahol pomuchlanú špinavú vreckovku a nahlas sa vysmrkal.

„Čo robí tá tvoja dvojička?“

„Aká dvojčka?“

„No tá, s ktorou ste vystupovali vo vašich oných... kabaretoch či čo to bolo?“

„Myslíš Maca? Neviem... Fakt neviem... Nie sme v kontakte.“

Blažo na Mikuláša dlho hľadel, mlčal a trpezlivo čakal na odpoveď.

„Tak dobre,“ nevydržal Mikuláš. „Na staré kolená sa pako oženil. Má tri deti a robí v bufete v nemocnici. Musí sa chlapec obracať. To nie ako my dvaja, čo nemusíme nič, ak nechceme.“

„Ja mám šesť alebo sedem detí,“ pochválil sa Blažo. „A seriem na ne. Ani neviem, či platím alimenty. Ako je rok dlhý, nezavolajú.“

„A divíš sa? Keď musia každého v meste úctivo zdraviť, lebo nevedia, kto im je brat?“

Z obradnej siene začali vychádzať pozostatí a trúchliaci ľudia. Pohreb sa skončil. Riaditeľ Jablonský to má definitívne za sebou.

„Hen, Kristián. No ten vyzerá...,“ pokračoval vo svojom rýpavom tóne Mikuláš a pozoroval pritom človeka, ktorý sa k nim blížil.

Ale Blažo ho nepočúval. Mlel si stále to svoje.

„Kurník šopa, jak sa nám za toho Stana Jabložáka darilo! Jáj, Mikinko môj, to boli časy...“

„Boli. Dokiaľ ťa Stano nenačapal, ako mu prášiš ženu. Potom sa ti už tak nedarilo, však?“

„Vidíš? Za dobrotu na žobrotu.“

IV.

Bratislava 5. apríla 11:35 Pred krematóriom

„Čaute, štetky,“ zaznelo celým nádvorím krematória. Blažo a Miki by sa boli najradšej pod zem prepadli. Stretnúť Kristiána Fialku, bývalého moderátora lifestyleových programov, sa totižto rovnalo kontaktu s hurikánom. Ako keby ste s rukami vo vreckách postávali v oku tornáda, ako keby ste chceli holými prsiami čeliť erupcii Etny, Hekly, Popocatepetlu, Fudžijamy a Vezu-
vu dohromady. Pripomínalo to čelnú zrážku s rozbehnutým šinkansenom. Znamenalo to okamžitú a neodvratnú spoločenskú smrť, pretože Kiko kričal, hrešil, predvádzal sa a budil pozornosť spôsobom hodným šestnásťročnej pubertáčky. Neprekázalo mu ani to, že sa nachádza na pietnom mieste a ústrednou postavou smútočnej rozlúčky nie je on, ale Stano Jablonský.

„Ahoj, Kristián,“ znechutene pozdravil Mikuláš.

„Nazdar, kamarátko. Tak čo, už máš babu?“ pridal sa fešák vo výslužbe Blažo.

„Chá, hovadá! Ja a babu? Nikdy!“ Napravil si úzke čierne nohavice, cez ktoré mu pretekalo vekom zväčšené brucho, a pokračoval: „Neviete o nejakom dobrom kšefte? Minule som si bol u mojej kaderníčky farbiť vlasy a tá mi vravela, že si ma pamätá ešte z relácie Navarím – napečiem. A že som tam bol fakt dobrý. Podľa mňa v dnešných telkách niečo také strašne chýba.“

Potom sa usmial, čím prezradil, že mu chýba predný horný rezák, a nezadržateľne pokračoval.

„Kaderníčka vravela, že by sa mi hodilo niečo s módou alebo nejaká spoločenská rubrika. Na tú starú chacharu, čo to teraz moderuje, sa už fakt nedá dívať.“

„Tá stará chachara je minimálne o sedem rokov mladšia ako ty,“ upresnil Blažo.

„Kiko, mimochodom, koľko rokov má tvoja kaderníčka, že si ťa pamätá ešte z obrazovky?“ pridal sa Miki.

„No čo, čo? Trošku je zrelšia. Ale vravela, že ja vyzerám stále cool. Aj som si nechal urobiť piercing, lebo človek má toľko rokov, na koľko sa cíti.“

Mikuláš s Blažom sa na seba pobavene pozreli.
„Piercing? Vážne? A kam?“
„No na cicinu ne!“ A vyplazil na nich jazyk.
„Si si nechal prepichnúť jazyk??? Kiko, ty nie si normálny. Prečo?“
„Trt tomu rozumiete. Veziem sa na vlne doby. Chápete? Ále, že sa ja s vami vôbec bavím,“ a mávol na nich rukou. Vzápätí sa však rozžiaril a pokračoval:
„A vy dvaja, čo vlastne robíte?“
Mikuláš sa poškrabal na hlave. „No robíme, jasné, že robíme. Len viac-menej vecí, čo nie sú až tak vidieť. Ja napríklad spolupracujem s hereckými odborníkmi a roky som sa venoval komunálnej politike. A tuná Blažo... veď povedz sám.“
„Áno, ja teraz trošku oddychujem. Mám niečo zarobené a málanko ma trápilo zdravie, tak sa dávam dohromady.“
„Jéžiš, ojedávate. Nič nerobíte. Vidím to na vás. Blažo nikdy nič nerobil okrem detí, fúj! A ty, Mikuláš, si mal vždy iba veľa rečí. Neviete, čo je s Macom?“
„S Macom ? Čo s ním furt všetci máte? Sekíruje ho žena,“ skonštatoval Miki.
„A má plno detí,“ dodal Blažo.
„Fakt? Hmm... Ozaj a tento poznáte?“ zmenil náhle tému Kiko.

„Niečo do krížovky: Miesto rozkoše na štyri.“

Mikuláš sa zamyslel: „Ja neviem, že by to bolo to, čo si myslím?“

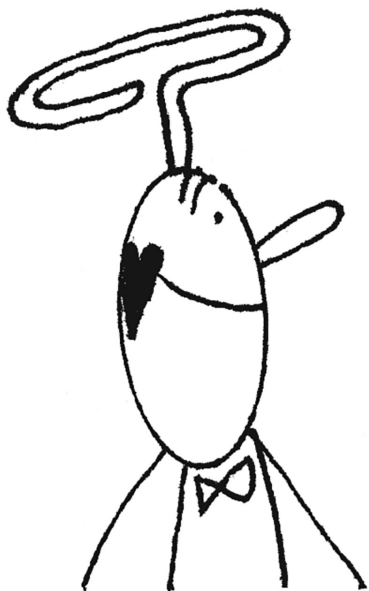
Blažo sa pridala: „Veď to rovno povedz, že šuška.“

„Šuška je na päť, huju,“ napomenul ho Mikuláš.

„Tak potom fakt neviem.“

„Miesto rozkoše na štyri,“ kričal nadšený Kiko na celé krematórium a budil tým pozornosť aj všeobecné pohoršenie.

„No predsa ríť!“

V.

Bratislava 5. apríla 11:35
Nemocničný bufet

Maco stál za okienkom svojho bufetu na prízemí fakultnej nemocnice a pracoval. Aj keď väčšinu času prekecal so zákazníkmi. S pacientmi, so sestrami a sanitármi. Lekári k nemu veľmi nechodili, pretože neznášali jeho rustikálnu bodrosť a zemitý ľudový humor, ktorým usilovne obšťastňoval všetkých, čo sa postavili do radu.

Maco bol zabávač od narodenia. Profík. To sa mu uprieť nedalo. Baviť ľudí na počkanie. Kedykoľvek a čímkoľvek. Bol kovaným rozprávačom. Z akejkoľvek príhody vedel vytesať smiešnu pointu s pätnásťminútovým prípravným pokecom. Hoci bol tučko, pohyboval sa ladne a elegantne, čo často a rád demonštroval tak, že vybehol z bufetu medzi ľudí, schmatol nejakú

pacientku za ruku a zatancoval si s ňou valčík, skočnú polku alebo dokonca tango. Vedel ponúknuť aj sólovú ukážku z electric boogie alebo z break dance. Stále bol schopný vykúziť špagát, prípadne mlynské koleso, čo pôsobilo vzhľadom na jeho vek a hmotnosť pomerne prekvapivo. Býval eso televíznej zábavy. Tak pred pätnástimi rokmi. Spolu s Mikulášom tvorili bezkonkurenčnú dvojicu obľúbených bavičov. Maco, čiže Viliam Klement, a Miki, čiže Mikuláš Karas, bavili krajinu viac ako celú dekádu. Mali talkshow s názvom Ká plus Ká. Parodovali v nej politikov. Vymýšľali si paralely na skutočné udalosti a ľudia ich zato milovali. Keď vyrazili niekam na vidiek, tak ich išli ušliapať.

V súkromí však boli ako doktor Jekyll a mister Hyde.

Maco – bezdôvodne čulý človek s prekypujúcim temperamentom. Vedel debatovať s fanúšikmi takmer o všetkom. O kompótoch, o štepení stromčekov, o politike, o hokeji. Svoj talent rozhadzoval okolo seba plnými priehrštiami.

Mikuláš – typický frfloš. Energiou šetril, najmä mimo dosahu kamier. S divákmi komunikoval opatrne, úsporne, dalo by sa povedať, že až neochotne. Bol natoľko odmeraný a odporný, že sa nikdy neoženil.

Zato choval psa. Dorinku. Uraštenú ušatú maďarskú vyžlu, ktorej venoval všetku svoju lásku a energiu.

Prapočiatok konca dvojice Klement plus Karas bola Macova obrúčka na prste. Aspoň Mikuláš si to myslel, lebo Macova manželka Anna, zgruntu domáci typ ženy, túžila po štandardnom mužovi. Partnerova popularita ju vyrušovala. Hovorilo sa, že dobrák Maco sa z lásky k Aničke dobrovoľne vzdal práce v televízii. Zrazu nemal ako užiť rodinu. A tak Anička zašla za bratom a požiadala ho o pomoc. A brat pomohol. Vlastnil sieť nemocničných bufetov, nuž posadil bývalú hviezdu zábavy medzi vlašské šaláty a tresku. Ale sestre prízvukoval: „Boh ho ochraňuj, ak tam nevydrží. Potom pôjde do toho šalátu sám.“

Maco vydržal a v šaláte neskončil. Zato Ankin brat skončil v base. Za krátenie daní, za podvody a za iné majetkové delikty vyfasoval jedenásť rokov. Zlatý švagor. Magor!